

İSVİÇRE MARKALAR KANUNUNUN DEĞİŞTİRİLMESİ KONUSUNDA BAZI DÜŞÜNCELER *

Dr. Edouard PETITPIERRE

Çeviren :
Prof. Dr. Akar ÖÇAL

İsviçre'de markalar, bugün dahi, 26 Eylül 1890 tarihli federal kanunla getirilmiş bulunan rejime tabidir; söz konusu kanun, o tarihten beri, pek az değişikliğe uğramış bulunmaktadır.

Seksen yıldan daha fazla bir süredir uygulanmakta olan bu kanunu, yeni bir kanunla değiştirmek zaruretine herkes inanmaktadır. İsviçre'nin milli ekonomi iktiyaçları ve milletlerarası ticaretin gerekleri, kanunun yeniden tüm olarak değiştirilmesini zaruri kılmaktadır.

Federal Adalet ve Polis Bakanlığı, 1963 yılında, yeni bir kanun tasarısı hazırlamak üzere çalışmalara girişilmesini kararlaştırmış ve Federal Sınai Mülkiyet Bürosunu bu konuda bir ön tasarı hazırlamakla görevlendirmişdir.

Federal Büro, dört uzmandan kurulu bir komisyonca yapılan çalışmalardan sonra, 1968'de ön tasarımı ve bu tasarının şerhli gerekçesini yayımlamış bulunmaktadır. İsviçre Ticaret ve Sanayi Birliği, Sınai Mülkiyetin Himayesine İlişkin Milletlerarası Kurumun (AIPPI) İsviçre Grubu ve İsviçre Sınai Mülkiyet Danışmanla-

(*) «Revision de la loi suisse sur les marques», *La Propriété industrielle*, Février 1971, No. 2, s. 47-50 (Yeni Markalar Kanunumuzun hazırlanması esnasında «İsviçre'nin 1939 yılında tadil ve ıslah edilen Fabrika ve ticaret markaları menşe işaretleriyle mai mükâfat ve madalyaları hakkındaki kanundan mehzaz ve örnek olarak istifade» edilmiş olması sebebiyle «Gerekçe, s. 4», bu makaleyi çevirmeyi faydalı bulduk).

(1) Bkz. *La Propriété industrielle*, novembre 1890, s. 123-126.

rı Kurumu gibi ülkenin büyük ekonomik ve mesleki kurumları bu tasarı hakkındaki düşüncelerini açıklamışlardır. Söz konusu tasarıнын genel olarak olumlu karşılandığı ifade edilebilir; bütün yenilik getirici eserler gibi bu tasarı da münakaşalara konu teşkil etmiş ve yukarıda alınan kurumlar bazı hükümleri tenkit etmişlerdir.

Adalet ve Polis Bakanlığının, şimdi, bütün ilgili çevreleri temsil edecek bir federal komisyonun düşüncesini öğrenmek istemesi pek muhtemeldir.

Burada, Federal Büronun ön tasarısı hakkındaki şahsi düşüncelerimizi açıklayacağız; bize ayrılan yerin sınırlı olması nedeniyle, sadece önemli konular üzerinde duracak; özellikle bugünkü sistemde yapılacak en önemli değişiklikleri ele alacağız.

FEDERAL BÜRONUN ÖN TASARISININ KAPSAMI

Tasarı sadece markaların himayesi hakkındadır. 1890 tarihli kanunun birçok maddelerinin ilişkin bulunduğu menşe işaretleri ve sınai mükâfatlar hakkındaki hususlar, bir başka kanunla düzenleneceklerdir.

Kanun tasarısı dört kısımdan müteşekkildir : Birinci kısım genel hükümlere ilişkindir; ikinci kısım marka sicili, üçüncü kısım hukuki himaye nihayet dördüncü kısım da geçici ve son hükümler hakkındadır.

Tasarının genel hükümlere tahsis edilen birinci kısmı iki fasıldan ibarettir : Bunlardan birincisi genel olarak markalara, ikincisi ise kollektif markalara ilişkindir.

Marka sicili hakkındaki ikinci kısımda üç fasıl yer almaktadır : Birinci fasıl tevdi ve tescil usulü, ikinci fasıl tescilin yenilenmesi ve terkini, üçüncü fasıl da sicilin tutulması, ilânlar ve harç ve resimler hakkındadır.

Hukuki himayeye dair olan üçüncü kısma gelince; bu kısım markaya tecavüzde bulunanlara ya da markayı haksız surette kullanılarak zarar iras edenlere karşı açılacak davalara ve dava usullerine ilişkin bütün hükümleri kapsamına almaktadır. Hukuki ve cezai hükümlere birbirinden ayrı iki fasıl tahsis edilmiştir.

Bütün bunlar en uzunluğunu üç fıkradan ibaret bulunan 57 maddede hükme bağlanmıştır. Gerçekten Federal Büro, esasları getirmekle yetinmiş, kazuist metoda girmekten kaçınmıştır ki, bu da çok yerinde bir davranış olmuştur.

Şimdi, yürürlükteki hukuk sisteminde yapılacak değişikliklerden en ilginç olanlarına kısaca temas edeceğiz.

MARKANIN YENİ TARİFİ

1890 tarihli kanuna göre, markalar, malları birbirinden ayırabilmek ya da «onların menşelerini tespit edebilmek» amacıyla mallar ya da ambalajları üzerine konulan işaretlerdir.

Federal Büro şu düşünceindedir ki, markanın menşe gösterme fonksiyonu, bugün için artık onun tarifinin bir asli unsuru olarak telâkki edilemez. Öte yandan, söz konusu büro, hizmet markaları olarak isimlendirilen markaları da tasarı kapsamına dahil etmiş bulunmaktadır.

Ön tasarinın 1. maddesinin I. fıkrasında markanın yeri tarifi şöyle yapılmaktadır :

«Marka, malları ya da kamuya sunulan hizmetleri tanıtmaya yarayan, unsurlarının gözle seçilebilen bir bütün teşkil ettiği bir işarettir».

1. maddenin II. fıkrası ise şu hükmü öngörmektedir :

«Kelimeler, harf ya da rakamlar, grafik tasvirler, plâstik şekiller, yalnız başlarına ya da kendi aralarında kombine edilerek yahut da renkli şekilde marka olarak kullanılabilirler».

Bu tarifle, bir malı şahsileştirilmeksizin, sadece onun menşeni gösteren bir işaretin marka olarak himaye görmesi açıkça reddedilmiş olmaktadır.

Ön tasarıya göre aşağıda belirtilen işaretler marka olarak kullanılamazlar :

a) Ayırdedici vasa sahip olmayan ya da kamu mülkiyetinde bulunan işaretler;

b) Kamu düzenine, ahlâka, federal hukuka ya da andlaşmalara aykırı işaretler;

- c) Yanılıtıcı nitelikte olan işaretler;
- d) İmalât ya da tahsis şeklinin sonucu olan mal ya da ambalaj şekli.

MARKAYA İLİŞKİN HAKKI YARATICI NİTELİK TAŞIYAN TESCİL

İsviçre'de, bugün dahi, markaya ilişkin hakkın, onu ilk kullanaana ait olduğunu kabul eden sistem geçerlidir. Marka siciline tescil bildirici niteliktedir; tescil ancak markanın usulüne uygun olarak kullanılması yönünden gereklidir.

1964 yılına kadar Fransa'da da uygulanan bu sistem, bugün için yararlı olmaktan uzak bulunmaktadır; gerçekten bu sistem bir büyük hukuki güvensizliğe sebep olmaktadır. Bu bakımdan Federal Büro, markaya ilişkin hakkın kullanma ile kazanılması ilkesinin terkedilmesini teklif etmektedir. Bundan böyle tescilin rolü yaratıcı olacaktır.

Bu önemli değişiklik, şüphesiz kanunun yürürlüğe girdiği anda mevcut bulunan kullanma önceliklerini himaye suretiyle gerçekleştirilebilecektir; müktesep hakları himaye bakımından bir geçici hüküm öngörölmüŐtür.

Ön tasarıda Sınai Mülkiyetin Himayesi Hakkındaki Paris İttihadı Mukavelenamesinin 4 ve 11. maddeleri uyarınca talep edilebilen öncelik hakkı da aynı şekilde mahfuz tutulmaktadır.

Tanınmış markalarla ilgili olarak da bir istisna söz konusudur (Paris İttihadı Mukavelenamesi : Mad. mükerrer 6). Ön tasarınnın 9. maddesinde bu konuda řu hüküm yer almaktadır :

«İsviçre'de tanınan bir markanın sahibinin hakkı, Sınai Mülkiyetin Himayesi Hakkındaki Paris İttihadı Mukavelenamesinin mükerrer 6. maddesi hükmüne uygun olarak, tescili ilk olarak geçerleŐtiren kimsenin hakkından önce gelir».

Federal Büro, şerh kısmında, bu konu ile ilgili olarak şuna değinmektedir ki, öncelik, markanın tanındığı günden itibaren söz konusu olacaktır. Öte yandan, tanınmış bir markanın maliki, bir üçüncü şahsa ait markanın terkinini ya da onun kullanılmasının önlenmesini, ancak, kendi alâmetini İsviçre'de daha önce tescil ettirmek şartıyla talep edebilecektir.

Esas olarak gerçek ya da hükmi şahıslar bir markanın tescilini talep edebileceklerdir.

Yürürlükte olan kanun gibi tasarı da re'sen ya da Federal Almanyadaki gibi itiraz yoluyla, öncelik konusunda bir tetkik yapma görevi yüklememektedir. Tescilli markanın öncelik hakkını ihlâl edip etmediği sorunu, bugün olduğu gibi, o zaman da yine mahkemelerce çözümlenecektir. Büro bu sistemin daha uygun olduğu görüşündedir; ona göre, 1890'dan beri tescili yapılan markaların hükümsüzlüğü konusunda açılan dava sayısının çok az olması bunun en güzel delilidir.

HİMAYE SÜREERİNİN AZALTILMASI

Markaların tescili ve tescilin yenilenmesi, halen, yirmi yıllık bir süre için geçerlidir. Fakat bu sürenin çok uzun olduğu genellikle ifade edilmektedir. Birçok marka ancak çok kısa bir süre içinde kullanılmakta ve sahipleri terkin yaptırmayı unutmaktadırlar; bu gibi durumlarda ise marka sicili lüzumsuz yere işgal edilmiş olmaktadır.

Tüccar ve sanayicileri yeni marka seçiminde hissedilebilir şekilde etkileyen bu sakıncayı gidermek için, ön tasarıda, himaye süresi, hem tescil ve hem de yenileme bakımından, on yıla indirilmektedir. Üstelik, yenilemeler herhangi bir anda değil, sadece himaye süresinin sona ermesi halinde yapılabilecektir. Buna mukabil yenilemede izlenecek usul çok sade ve açıktır.

KULLANILMAMA SEBEBİYLE SUKUT

1890 tarihli kanuna göre, markanın sahibi, onu, sürekli olarak üç yıl kullanmadığı takdirde, hâkim, bir ilgilinin talebi üzerine, terkine karar verebilir; fakat marka sahibinin bu hareketsizliğini bir haklı sebebe dayandırması durumunu, bundan hariçtir.

Büro bu sürenin, Fransa'da olduğu gibi, beş yıla çıkarılmasını teklif etmektedir.

Gerçekten, üç yıllık bir süre, bugün için, çok kısa olup, milletlerarası ticaretin gereklerine uygun değildir. Birçok işletmenin, ancak, markalarının yabancı pazarlarda himayesini sağladıkları

zaman, yeni bir marka taşıyan bir malı piyasaya sürmekte menfaatleri olduğunu gözden uzak tutmamak gerekir.

Ön tasarı, marka sahibi ya da bu konuda yetkili üçüncü şahsın, markayı, haklı bir sebep olmaksızın, sürekli olarak beş yıl kullanmadıkları takdirde, himayenin ipso facto sona ereceğini hüküm altına almaktadır. Müeyyide biraz serttir. Menfaati olduğunu ispat eden kimseler, bu durumu tespit ettirmek için dava açabileceklerdir.

Durum böyle olunca, koruyucu markalar, bugün olduğu gibi, himayeden uzak kalmış olmaktadır; markayı kullanma iradesinin mevcut olmaması sebebiyle, bu sonucun doğması yerindedir.

İNHİSARİ BİR HAK OLARAK TELÂKKİ EDİLEN MARKA

Bugün için Federal Mahkemeye hâkim olan görüşe göre, İsviçre'de tescili yapılan bir markanın sahibi, bu markayı kullanmak bakımından bir mutlak inhisari hakka malik değildir; bu kimse, malların menşei konusunda bir karışıklık tehlikesi söz konusu olmadıkça, markasının başkaları tarafından kullanılmasını müsamaha ile karşılamak zorundadır; bu sebeple üçüncü şahıslar, mallar aynı işletmeye ait olmak şartıyla aynı markayı taşıyan ve marka sahibinin istihsal ettiği mallarla aynı olan malları ithal edebileceklerdir. Bu konuda, özetini daha önce bu dergide yayımlamış olduğumuz² Philips davası kararını (ATF 86 II 270) özellikle belirtmek isteriz.

Büro, bu çözüm şeklinin terkedilmesini teklif etmektedir. Markanın sahibi, bundan böyle, markasının kimin tarafından olursa olsun kullanılmasını, hatta bir yabancı ülke kanununa uygun olarak aynı markayı taşıyan aynı malların ithalâtçıları da dahil olmak üzere, yasaklayabilecektir.

Bu teklif farklı biçimde karşılanmıştır. Eğer teklif benimserse, tenzilâtlı satış yapan mağazalar ve marka sahibi ile birlikte aynı müteaahhidin mallarını ithal etmeye tevessül edenler, bundan zarar göreceklerdir.

Öteki bazı hukukçular gibi biz de şu kanaattayız ki, Federal Büro, Federal mahkemenin bu çok yeni kararını tesirsiz bırakmak

(2) «Lettre de Suisse», *La Propriété industrielle*, septembre 1964, s. 201.

istemekle hatalı bir davranış içindedir. Federal mahkeme, pratik yönden bilinmemesine imkân olmayan ekonomik gerçeklere dayanmaktadır. Bu türlü içtihat, öteki ülkelerde, özellikle İsviçre'ye komşu ülkelerde de, mevcuttur. Federal Büroca teklif edilen düzenleme, eğer karteller hakkındaki kanun yönünden bu içtihadın değiştirilmesinde gerek varsa, ancak o zaman kabul edilebilir ki, böyle bir durum da söz konusu değildir.

HERKESCE BİLİNEN MARKALAR

1890 tarihli kanunda yer alan ve markanın özelliği olarak tanınan ilke, ön tasarıda da yer almaktadır. Gerçekten, bir marka sahibi, aynı ya da karışıklığa sebep olabilecek nitelikteki işaretin üçüncü bir şahıs tarafından ancak eş ya da benzer mallar veya hizmetler için kullanılması halinde markasının himayesini isteyebilecektir.

1890 tarihli kanundan farklı olarak, bu ilkede herkesce bilinen markalar lehine olarak bir değişiklik düşünülmüştür : Herkesce bilinen bir markanın sahibi, gelecekte, üçüncü şahısların kendi işaretlerini tamamen farklı nitelik taşıyan mal ya da hizmetler için dahi olsa kullanmalarına muhalefet edebilecektir; bununla beraber marka sahibinin, markasının ayırdedici karakterinde ya da cezbetme gücünde bir zayıflama tehlikesinin bulunduğunu ispatlaması gerekecektir. Hüsniyetle daha önce iktisap edilen haklar, şüphesiz, saklıdır.

Buna rağmen, Büro, herkesce bilinen markanın tarifini teklif etmemektedir. Onun düşüncesine göre, bu fikrin açıklığa kavuşturulması mahkemelerin görevi içindedir.

MARKANIN SERBESTÇE DEVRİ

İsviçre'de halen yürürlükte olan kanuna göre, marka, ancak mallarını tefrik ettiği işletme ile birlikte devredilebilir. Kanun koyucu bu hükümle, kamunun, devredilen markayı taşıyan malların menşei konusunda hataya düşmesi ihtimalini uzaklaştırmak istemiştir. Bununla beraber, aradan geçen yıllar şunu göstermiştir ki, bu çeşit yanılmalar, özellikle devreden ve devralan sıkı ilişkiler içinde bulunuyorlarsa, artık korkulacak bir nitelikte değildirler.

Bu sebeple ön tasarıda, alıcıyı yanıltacak nitelik taşıyacak işlemler dışında, markanın serbestçe devri ilkesi benimsenmiştir.

Bununla beraber, devir, coğrafik sınırlamaları ihtiva edemeyecektir; İsviçre'nin bütünlüğü bakımından bu türlü sınırlamalara asla müsaade edilmeyecektir.

Devir, bugüne kadar olduğu gibi, taraflar arasında mukavele- nin inikadından itibaren geçerli olacak; üçüncü şahıslara ise Bern'- de yapılacak tescilden sonra dermeyeran edilebilecektir.

MARKA LİSANSLARI

Bugün için marka lisanslarının mevcudiyeti, 1890 tarihli kanun- da bu konuda bir hüküm olmamasına rağmen, Federal mahkeme kararları ile tanınmıştır. Bu bakımdan, ona, mevzuat içinde bir yer vermenin zamanı gelmiş bulunmaktadır.

Ön tasarıya göre, lisanslar, klâsik ayırımı uygun olarak, ba- sit ya da inhisari olabilirler. Fakat Büro lisansların ancak bütün İsviçre için verilmesini istemektedir. Bizim düşüncemize göre, hiç olmazsa basit lisansların, berat lisanslarında olduğu gibi, özel- likle lisan farklılığı sebebiyle birçok işletmenin piyasasının mahal- li bulunduğu İsviçre'de, arazi sınırlamaları ile verilebilmesini ka- bul etmek gereklidir.

Lisanslar, markaların devri gibi, taraflar arasında akdin ini- kadı ile hüküm doğuracaklar, fakat üçüncü şahıslara ancak milli sicile kayıttan itibaren dermeyeran edilebileceklerdir. Böylece, bir inhisari lisanstan yararlanan kimse, marka sahibi tarafından da- ha önce verilen fakat tescili yaptırılmayan bir lisanstan mağdur olmayacaktır.

KOLLEKTİF MARKALAR

İttihada dahil ülkelerin, Paris İttihadı Mukavelenamesinin mü- kerrer 7. maddesi uyarınca, kollektif markaları himayeyi taahhüt ettikleri bilinmektedir.

Ön tasarıda bu konuda şu hüküm yer almaktadır :

«Kollektif marka, marka sahibinin denetimi altında, ortak karakter taşıyan mal ya da hizmetleri, özellikle kalite, terkip, coğrafik menşe ya da imalât konularında, birbirlerinden tefrik etmek için, birçok işletme tara- fından kullanılan markadır».

Federal Büro bu konu ile ilgili şerhinde, kollektif işaretlerin, işletmelerin bir kurumun üyesi olmalarına lüzum olmaksızın, bir takım işletmenin ortak karakterli mal ya da mallarını işaret etmek bakımından, gittikçe daha fazla olarak kullanıldığına işaret etmektedir. Şu halde kollektif marka, özellikle, alıcıya, mallar hangi işletmeye ait olursa olsun, markanın konulduğu malların aynı karakterde olduğunu göstermektedir. Bu sebeple kollektif marka, esas itibariyle, bir garanti işaretidir. Doğrulama markalarını da bu bakımdan kollektif marka olarak telâkki etmek gerekecektir.

Bir kollektif marka sahibi, markasının kullanılma şartlarını gösteren bir düzenleme yapmağa ve bu düzenlemeyi Federal Büronun tasdikine sunmaya mecbur olacaktır.

Kamunun yanılmasını önlemek bakımından, ön tasarıya daha başka hükümlerle de getirilmiş bulunmaktadır.

HUKUK VE CEZA DAVALARI

Daha önce, Federal Büronun, tasarıda, hukuki ve cezai hükümleri kesinlikle ayırdığına işaret etmiştik.

1890 tarihli kanunda pek de metotlu olmayarak, hatta yetersiz şekilde düzenlenmiş olan bu konu, ön tasarıda çok daha mükemmel ve mantiki biçimde tanzim edilmiştir.

Esas itibariyle şekle ilişkin olan bu yenileştirmelere, ilginç oldukları için açıklamalarında yarar bulunan bazı yenilikler de eklenmiş bulunmaktadır; bunları şöylece ifade edebiliriz :

a) Bugün için, bir inhisari lisans sahibinin üçüncü şahıslara karşı markaya ilişkin hakları kullanmak bakımından hiçbir dava hakkı mevcut değildir; söz konusu kimse, üçüncü şahıslar nazarında markanın sahibi olduğu halde, meselâ taklit fiillerine karşı bir davranışta bulunamamaktadır.

Burada bir mantıksızlık bulunduğunu kabul eden Federal Büro, inhisari lisans sahibinin, markanın müdafaası konusunda, marka sahibine tanınan dava haklarının tamamından yararlanmasının gerektiği görüşündedir.

Bu çözüm şeklinin, üstünlük sağlamadan ziyade karışıklığa sebep verebilecek nitelikte olduğu kanısındayız. Herşeyden önce,

bu çözüm şekli, marka sahibinin üçüncü şahıslara karşı kendi dava haklarını kullanmalarını engellemeyecektir; bu durum ise birbirine karşı kararların ortaya çıkması sonucunu doğurabilecektir. Sonra, lisans sahibinin dava açmaya yetkili tek şahıs olduğu kabul edilirse, verilen karar ya da bir muhtemel anlaşma, marka sahipleri karşısında ne gibi sonuçlar doğuracaktır? Özellikle lisans sahibi davayı kaybederse bunun sonucu ne olacaktır?

Marka sahibinin inhisari lisans sahibine kendi adına hareket etme ve dava açma konusunda yetki vermesini öngörmek daha mantıki görünmektedir.

Herhalde şu husus ifade edilebilir ki, ön tasarı, marka sahibi ile lisanstan yararlanan arasındaki ilişkileri düzenleyen temel esaslar bakımından yetersizdir.

b) Federal mahkemenin bugünkü içtihadına göre, bir marka sahibi, karışıklık tehlikesi yaratan daha yeni bir marka sahibine karşı, eğer yeni marka sahibi eski markanın başkasına ait daha eski bir marka ile karışıklık tehlikesi yarattığını ispat ederse, himayeden mahrum kalır. Okuyucularımız bu içtihadı hatırlayacaklardır³.

Federal Büro bu içtihadın terkedilmesini temin edecek bir teklifte bulunmaktadır. Bundan böyle, davalının, rakibinin markasının daha önce mevcut hakları ihlâl ettiği için hükümsüz olduğunu ispat etmesi, artık kabul edilmeyecek; bu imkân sadece daha eski tarihli markanın sahibine ait olacaktır.

c) 1890 tarihli kanunda hukuk davaları için hiçbir süre öngörülmemiştir. Medeni Kanunun 2. maddesinde yer alan ve bir hakkın sırf gayri ızzar eden suiistimalini kanunun himaye etmeyeceğini öngören hükümden hareket eden Federal Mahkeme, bir marka sahibinin daha sonra tescili yapılan bir marka hakkındaki kaydın terkinini sağlamak üzere açtığı davayı bazen geç açılmış olarak saymakta ve sebeple de talebi reddetmektedir. Kanun tarafından öngörülen bir sürenin yokluğu, bu sebeple, bir hukuki güvensizlik konusu olmaktadır.

Federal Büro «markaya ilişkin bir üstün hakka dayanan dava, ihtilâf konusu markayı tescil ettirenin hüsnüniyetli olması ve tes-

(3) Bkz. «Lettre de Suisse», *La propriété industrielle*, septembre 1964, s. 201.

cilin on yıldan fazla bir süre önce yapılmış olması halinde reddedilir» hükmünü teklif etmek suretiyle bu duruma son vermek istemektedir.

AIPPI İsviçre Grubu ve İsviçre Sınai Mülkiyet Danışmanları Kurumu, bu sürenin, İngiltere’de olduğu gibi, yedi seneye indirilmesinin daha uygun olacağı kanısındadırlar.

d) Paris İttihadı Mukavelenamesinin Lizbon metninde yer alan 6. maddeye göre, İttihada dahil ülkeler, acentaların ya da temsilcilerin, muvafakat alınmadan, markaları kendi adlarına tescil ettirmeleri halinde, öteki ülkeler vatandaşları lehine olarak bazı himaye tedbirleri öngörmek zorundadırlar.

Federal Büro, bu mecburiyeti yerine getirmek için, hak sahibine, haksız yere tescili yapılan markanın terkinini sağlamak bakımından bir dava açma imkânı veren bir hüküm teklif etmektedir. Öte yandan, markanın devrine ilişkin dava, söz konusu Büroya göre, bu hal için öngörülmesi gereken bir dava niteliğinde değildir; AIPPI İsviçre Grubu ve İsviçre Sınai Mülkiyet Danışmanları Kurumu, bu sonuncu noktada aksi düşüncededirler.